

bedst at vente, til Spørgsmaalene om Forsvars- væsenets Ordning kunde komme til at gaa sammen. Det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds fandt, at det, som han kalder General Naas- løffs Plan, var rigtigt, og, idet han slog lidt til dem, som have en modfat Anskuelse af hans, fandt han Anledning til at anbefale sin egen Forsvars- plan. Det ærede Medlem har nemlig en Fors- varsplan; men den skjuler sig saaledes, at man vel nok kan finde den, men det er maaske ikke En- hver, der har lagt Mærke til den. Der siges nemlig i Betænkningen — jeg springer et Ord over, som ingen Betydning har her —: „Vore For- haabninger maa i høi Grad være knyttede til Ud- faldet af den første Kamp. Seires der i denne, vil Angrebet sandsynligvis for denne Gang være afflaaet, men tabes den, saa vil fortsat Kamp kun have ringe Sandsynlighed for sig.“ Dette er det ærede Medlems Forsvarsplan. Jeg ser bagved denne det koncentrerede Forsvar, nemlig Forsvaret af Sjælland, og jeg ser et Forsvar ført mod Land- gang. Men det ærede Medlem sætter hele Spil- let paa eet Kort. Han siger: Seires der i den første Kamp, saa vil Angrebet for denne Gang være afflaaet — der er Tale om en Landgang — men seires der ikke, saa er der ringe Sandsynlig- hed for, at en fortsat Kamp vil kunne nytte os Noget. Det er dette, som jeg ikke vil være med til. Jeg kan slutte mig til et koncentreret For- svar, men jeg vil ikke lade hele Fædrelandets Le og Vel være afhængigt af en enkelt Kamp. Det er derfor nødvendigt for Danmarks Forsvar at skabe en Reduit for det sidste Forsvar, saa sandt som vi maa haabe, at det dog kan ligge i nogle europæiske Magters Interesse, at vi bestaa. Hvis vi stryge denne Tanke og tro, at Ingen bryder sig det Aller- ringeste om Danmarks Bevarelse, men at det er ligegyldigt, hvem der tager os, og at Ingen vil tænke paa at forbyde det, hvis denne Tanke er den eneraadende, saa siger jeg: Lad os saa lade være at give en eneste Skilling til Forsvaret. Det vil være fornuftigere, end at lyve for os selv og tro, at Nogen har Interesse i, at vort Fædre- land bevares. Men ville vi ordne vort Forsvars- væsen, lad os saa se Sagen saa mørkt, som den virkelig stiller sig. Jeg veed ikke, hvorledes den stiller sig for mange af de Herrer; men jeg til- staar, for mig staar denne Sag som uendelig mørk. Vi staa uden Fæstninger, med en Hær, der har store Mangler, og med en Flaade, der har store Mangler, og udsatte for Overfald. Dette er Si- tuationen, mine Herrer! Det er den, vi skulle afhjælpe.

Formanden: Folkethingsmanden for Thi- sted Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Jagd: Jeg frasalder Ordet.

Berntsen: Ja, mine Herrer, det kan jo

synes noget dristigt, at jeg som Lægmand tillader mig at begiære Ordet i denne Sag, efter at vi nu have hørt saa mange militære Medlemmer, der jo med Rette bør optræde som specielt Sagkyndige. Det forekommer mig imidlertid, at den foreliggende Sag ikke blot kan og bør ses fra et rent militært Synspunkt, men at man ogsaa er berettiget til at se den fra et mere almindeligt Synspunkt, og det er fra denne Side, at jeg skal tillade mig at fremføre nogle saa Bemærkninger. Den høitærede Krigsminister sagde i sit Foredrag for et Dieblis- siden, at det danske Folk var et lille Folk. Vi blive paa saa mange Maader minde om, at vi kun ere et lille Folk, og der bliver jo som oftest sat den Efterfølgning til, at, fordi vi ere et lille Folk, maa vi hellere helt opgive at tale om vort Forsvarsvæsen og lægge Hænderne i Skjød, da det ikke kan føre til Noget, at vi tænke derpaa. Hver Gang jeg hører Tale om, at det danske Folk er et lille Folk, glæder jeg mig dog over den Mærkelighed, at, uagtet dette er Tilfældet, har det danske Folk dog bestaaet gennem Tiderne indtil dette Dieblis, uden at det kan siges — hvad der kan siges om mange andre større Nationer i Eu- ropa —, at det nogenstinde har været fuldstændig underkuet og undertrykt. Grunden hertil er ikke at søge i, at det danske Folk ikke har været an- grebet; tværtimod, dets Historie er jo saa rig paa Overfald, som have fundet Sted af andre Natio- ner; men naar det desuagtet har bestaaet som et selvstændigt Folk indtil denne Dag, saa tror jeg, at dette har sin Grund i, at der her i Danmark har været et Folk, som aldrig har villet opgive sit Selvforsvar, og som aldrig har villet opgive Troen paa sin Fremtid og Troen paa sin Ret til at leve som et selvstændigt Folk. Jeg betragter derfor vort Forsvarsvæsen som et af de vigtigste Spørgsmaal og som en af de vigtigste Samfunds- opgaver, som vort Folk maa have sin Opmerk- somhed henvendt paa. Jeg siger med Flid: et af de vigtigste Spørgsmaal, thi jeg betragter Folkets aandelige Udvikling gennem Kirken og Skolen som vort Folks største og vigtigste Opgave, thi om man end har en nok saa vel organiseret Hær og et nok saa kraftig udviklet Forsvar i det Hele, saa vil dette dog ikke nytte, naar der ikke bagved staar et Folk, som har Kjærlighed til Fædrelandet, til alle dets skjønne Minder, til Modersmaal, Frihed, Ære og Selvstændighed. Men da jeg tror, at det danske Folk ønsker og har begyndt en saadan Udvikling, saa tror jeg ogsaa, at det vil have sin Opmerkksomhed henvendt paa og være beredvillig til at udvikle et efter vort Lands hele Forhold og Gøine saa godt og kraftig organiseret Forsvarsvæsen i det Hele, som det er muligt. Se vi imidlertid ud over vort Fædreland, saaledes som det i Dieblisset er stillet, saa er det ganske vist kun mørke Udsigter, der møde vort Øie, thi vort Fædreland er jo desværre sønderlaaet, lam- met og framanet et Par Hundrede Tusinde danske